

LA MEVA MORT QUE NO VASER

El 2015 em detecten un càncer colonorectal i el gener de 2016 em diagnostiquen que havia produït metàstasi i que em donaven de dos mesos a dos anys de vida.

Em vaig, doncs preparar per a la mort –que no es va donar- despedint-me de tohom. D'aquesta época és el:

(COMIAT -NO REEIXIT- DE LA CRISTINA A MI, DEL 2016.)

Vull dir unes paraules per acomiadar el meu pare, perquè sé que ell ho hauria volgut. Se sentiria dolgut sense un comiat . No és facil perquè els em coneixen saben bé que sempre he defugit protagonismes. Així que seré breu.

Pare.

Et diré el que no he fet en vida. Potser perquè a casa no hi havia costum de dir-nos coses carinyoses. Tampoc és moment de fer-te retrets. He arribat a la conclusió que igual que molts pares esperen massa dels seus fills, jo potser vaig esperar massa de tu i això, en la maduresa, sempre provoca retrets possiblement “injustos”. Per això avui vull dir-te només coses boniques, que sempre he sentit de debò. Amb les teves virtuts i mancances has estat un bon pare. Has jugat i rigut amb nosaltres i a les verdes sempre hem pogut comptar amb tú. És per això que sé que ploraré la teva pèrdua desconsoladament. Que deixaràs un gran buit com et mereixes. Que patiré el dol i amb el temps hi haurà milers de coses que em faran recordar-te i parlar de tú amb un somriure com al meu estimat pare i l'avi dels meus fills que, amb els seus defectes mai deixarem d'estimar.

Descansa en pau pare, estigues tranquil sempre seràs als nostres cors I mai deixarem de recordar-te.

T'estimo.

Quan jo casi em donava per curat el 2019 diagnostiquen el cancer de la Cristina. Morí el 3 de juny del 2020 després d'haver-se despedit de tots els seus estimats.

Al seu funeral jo vaig dir que no em volia acomiadar de la Cristina doncs seguia viva en el meu record.en una realitat virtual

D'aquí venen aquestes cartes que li he anat escrivint successivament.

Estimada Cristina

Encara estant viva, la darrera conversa que vam tenir va ser al matí d'aquest fatídic dia 3 de juny que hem vas trucar per dir-me com estaves o sigui, mes o menys com els dies anteriors.

El cop de quan la mare em va dir que havies mort va ser molt fort. De seguida vaig intentar localitzar a l'Elena i quan vam arribar a la teva habitació de Can Ruiti ja només hi havia el teu cadàver. Tu, Ja no hi eres.

Encara hi eres menys en les teves despulles convertides en un "nino" maquillat amb el que vam fer la vetlla, el funeral i que finalment vam cremar d'una forma mecànica prou ben vestida, com per no recordar massa els crematoris d'Auswich que tants cops hem vist a les pel·lícules.

Però no. tu allà no hi eres. Com vaig dir al funeral, on si que eres allí, era en nosaltres, ben present, però virtualment, en el nostre record. Si. Te'n recordes quan en el tanatori virtualment parlàvem asseguts als bancs de fora i no pas dins la capella ardent.?

Però el mes clar d'aquesta presencia virtual teva, va ser quan en Carles va trobar i jo vaig poder llegir, la teva carta de comiat quan et pensaves, fa quatre anys que jo ja em moria. Si. Era la carta d'un viu a un difunt, de tu a mi, el mateix que faig jo ara, de mi a tu.i el mateix que penso seguir fent d'ara en davant.

Si, Cristina, mentre jo estigui viu, tu també ho estaràs virtualment en el meu record.

Quant d'amor! ... Quant de dolor!

El teu pare.

2ª CARTA A LA MEVA FILLA CRISTINA "VIRTUAL"
--

Al teu funeral, el de juny de 2020, des del presbiteri vaig dir:.

*"Quan veus venir la mort d'un fill, la primera reacció és **no acceptar-ho**. Quan es confirma: el **desencaix**, el **plor** i el **desconsol**.*

*Després, mica en mica, tens moments de serenor, i arriben **les reflexions**.*

*La nit d'abans d'ahir, petonejant el cos mort de la meva filla, vaig veure de front la **crua realitat de la mort física**, biològica. El càncer ens la havia arrabassat i la ciència, avui tan avançada, **res hi havia pogut fer**.*

*La meva Cristina, però, **ja no estava allà dins aquell cos**, allò era només "el que havia estat" el seu cos. Calia, doncs, cercar el consol en la **espiritualitat**.*

*Imagino que **cada credo**, cada cultura, te les seves formes per aconseguir el consol. La nostra en te **algunes de ben vigents**. És, entre tantes altres, el cas de l'**amor mutu**, col·lectiu,.*

*Si. La Cristina era una persona sana, forta, esportista, molt conscienciada dels problemes del món d'avui però, sobre tot, **abocada als seus fills**.*

*Amb el seu somriure sempre a punt, **es feia estimar. Molt! Molt i per molta gent**.*

*No. Jo **no em vull pas acomiadar** de la Cristina. En tot cas, de les seves **despulles**, es clar.*

*Ella segueix aquí **en el record** dels qui tan la hem estimat....."*

I això, en mi està seguint dolorosament cert.

Saps Cristina? Porto molt malament el dol per tú. Passen els mesos i no s'esmoreeix com deuria. Supso que no és tant per que no et pugui oblidar com per que en el fons, no vull fer-ho.

Cada nit m'adormo sol plorant i a voltes gemegant i tot.

Intento tirar endavant el que em queda de vida però el càncer em debilita i m'impedeix tenir una treva en el dolor per la teva mort.

Em sento sol en això per això he decidit escriure't.. Ja sé que tu vas finir amb la teva mort –soc home racionat i de ciència- però també se que l'inconscient és més fort que el conscient i ...

**3ª CARTA A LA MEVA FILLA CRISTINA “VIRTUAL”
en el 1er. ANIVERSARI DE LA SEVA MORT (3 de juny de 2020)**

CRISTINA, filla, ja en fa un any d'aquell fatidic 3 de juny en que vaig rebre la mai volguda trucada i em vaig haver d'enfrontar amb la pitjor cara de la mort: la d'un fill. Tu ja no hi eres. Només restaven les teves despulles en un cos que malgrat ja anar-se refredant encara hi vaig voler veure una ombra del teu somriure que tants recordem. Quant d'amor i quant de dolor, alhora! L'endemà aquestes despulles van esdevenir un nino de lalla per cremar. Però tu, ja no hi eres.

Vaig llegir el paper trobat amb l'entrançable text que tu volies llegir en el meu enterrament anunciat i per tots assumit ja fa quatre anys, després del meu diagnòstic de càncer. Com puc assumir que ara jo encara estigui viu i tu morta menys d'un any després del teu diagnòstic també d'un càncer, que jo creia que superaries aviat .

Els primers mesos posteriors a la teva mort, l'únic que em consolava un xic era pensar que jo aviat et seguiria ateses les complicacions de la meva metastasi que em van fer passar un dolorós hivern que en molt em recordava el darrer que vas passar tu .encara viva.

Però, per ara, no ha estat pas així. Jo segueixo viu i malgrat les seqüeles dels tractaments i operacions i diria que m'estic recuperant. Però no soc ni podré tornar mai a ser el mateix. Per molt que faci, la meva minsa esperança de vida no crec que em doni temps per acceptar una nova vida sense tu. Però com que amb els moderns tractaments, pots durar poc ... o molt!, en el que em resti de vida, donaré sempre prioritat a mantenir el record de tants bons temps que vam viure junts –oi que sí?- encara que sovint no pugui evitat trencar-me.

El teu pare

**4ª CARTA A LA MEVA FILLA "VIRTUAL": LA CRISTINA
(agost de 2021)**

"UNA PERSONA ÉS VIVA, MENTRE ALGÚ VIU LA RECORDA"

Racionalment sabem que quan qualsevol ser viu, mor, deixa d'existir, -com abans de néixer- és substituït pels que ha reproduït. Els humans, però – segurament també els animals, segons el seu nivell evolutiu- ens hem creat, per viure una realitat "virtual" que fa que no acceptem la mort biològica com a

final. Per això totes les cultures han creat, en cada època una vida eterna i una morada pels morts “virtual”

Així, els antics egipcis ja tenien una vida eterna ben igual a la d'aquí, si bè , només els faraons i similars hi tenien accés. Pels clàssics els que no eren “herois” –que tenien un lloc privilegiat- anaven al “ hades”. Algunes cultures orientals tenien la reencarnació, mentre que pels jueus, calia esperar un judici final i es ressuscitava, Pels cristians, en tan que hereus dels jueus, també hi havia aquest judici, però més o menys a partir del segle IV ja no calia esperar lo per anar al cel -o a l'ifern o al purgaròri-

Sé que compartim que aquesta dicotomia excloent –o “racional” o “irracional”- és avui falsa. Simplement tracten de dues realitats diferents una física – biològica- i un altra “virtual” –cultural, si ho preferiu-

Respectant totes les creencies i posicionaments sobre aquest tema, el meu és **què “una perssona és viva –virtualment, es clar- , mentre algú viu la recorda”**, i tu, Cristina, estàs ben viva en el meu record u i en el de tots aquells que tan et varen estimar.És per això que t'escric aquestes cartes.

Me'n recordo de quan havíem bescanviat el papers i era el teu càncer i no el meu, el que ens preocupava, deies “*dotze ans més. Només necessito dotze anys més de vida*” pensant com sempre en els teus fills.

I ... ET VAN SER CRUELMENT NEGATS.

També recordo com quan abans de morir ens varem veure, em vas transmetre el teu neguit respecte el futur immediat dels teus fills el teu marit, la llar Et vaig dir amb contundència que de tot el material te'n oblidessis doncs tot el patrimoni que encara no havies legalment rebut, en ser jo encara viu, passaria als teus dos fills en parts iguals. Recordo que detestaves parlar d'aquest tema de l'herència, però també recordo quan deies que “*alguna cosa volies deixar als fills*”

Doncs si, Cristina. La criaça dels teus fills correspon al seu pare, es clar, però per part meva, estic complint tot el que et vaju prometre i els teus fills ho saben, Son joves i forts –ells s'hi consideren- i han sabut entomar la teva mort amb realisme. A voltes penso que millor que jo que ja soc vell i sense expectatives de futur.

Es per això que aquestes espectatives de futur les he traslladat als nets..

Et segueix estimant.

El teu pare.

**5ª CARTA A LA MEVA FILLA “VIRTUAL”: LA CRISTINA
(març de 2022)**

S'acosta el segon aniversari de la teva mort. Jo, que fa sis anys que havia de morir, segueixo viu mentre tu amb tant per fer encara a la vida, ja no hi ests.

La desgràcia de la teva mort no va venir sola a la meva vida. La teva germana va seguir i segueix empitjorant. Els retrucs psicològics de tot plegat no es van fer pas esperar gaire. La Julia va en malaltir d'anorèxia i es va haver de internar.

A mi, la metàstasi se'm va complicar –no pas com a tu, és clar-iem van tenir que tallar un trosset del pulmó dret –amb una posterior complicació. Quan a l'entrada del quiròfan em van posar la injecció de l'anestèsia per adormir-ma vaig sentir el sincer sentiment de OJALÀ JA NO EM TORNÉS A DESPERTAR!

Però amb vaig despertar.

I es que el mon seguei rondant i els vius vivint, Si estic viu, haig de viure i treballar pels que ara pujen i ens hauran de succeir- És l'únic que em permet gaudir del estar viu. Els grans postulats de la vida, ara, em resulten del tot banals.

Crec que estic aconseguint refer una família amb relleu generacional a cop de sortides a dinar alguns diumenges amb els quatre nets per que es relacionin. Ja son grans i funciona molt bè. Això, justificat amb algunes ajudes a col·laboracions al meu despatx-arxiu, em motiva per seguir viu i lluitant. Mort, res de tot això podria fer.

Sovint em dona fiblades la teva absència, tan injusta per a mi que te'm vas avançar en el comiat. Però ho vaig tapant a cop de reviure tots aquells moments tan bons que vam viure en la teva infantesa, adolescència joventud i estroncada maduresa. Oi Cristina?

Ara no se on ests. Segurament a molts llocs i a cap alhora. En el meu record, segur que hi ests, i, on siguis vull que sàpigues que et segueixo estimant com el primer dia.

El teu pare.